

Billig Sorg

Ovre En følelig Død.

Da det behagede HErren at bortkalde fra Verden til Himmelens
Velædle og Velfornemme

Gr. Andreas Danchers,

Velrenomerede Negotiant,

Som

Først saae dette Verdens Lys 1731 den 1te Nov.

indgik under Forsynets Paakaldelse Egte-Stand med

Jomfru Didericha Fasmer,

1763 den 17de November,

Der nu med en lille Datter er Ham efterladt. Og endelig sluttede
sine Dagers Tall den 3ode May 1769. da Legemet i Dag den 7de
Junii a. e. bliver Standmæssig begravet i Bergens
Dom-Kirke.

C. L.

Imprimatur

Fridrich Arentz.

B E R G E N,

Seylt hos Kngl. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Rothert.

BN92

Gaa blev jeg da forladt av Dig,
O haarde Skiebne, hvor kan Du dog friste!
Skal jeg, O Jammer! see et Liig
saa dyrebart for mig i denne Kiste?
Skeb Himlen Dommen, da mit Herte færdig stod
at briste Sukke-fuld for Dig mit Herte-Blod?
Endskont Du vandt, men Ach jeg tabte
just Dig, som Himlen til min Glæde skabte.

Hæle Dolk, som blodig blev
end i det Herte, hvor mit Haab sig hvulste!
en Mands, en Faders Du bortrev:
Ach Øyre Ben, hvor snart Du fra Os ilste!
hvor skal jeg dog flye hen! O Skiebne viis mig Stæd!
en Ørk, hvor Ensomhed kan raabe til mig, græd;
hvor Græd kan blie min ene Glæde,
min Glæde, at jeg kan din Død begræde.

Eleg fly'r med et Portrait av Dig,
som evig glemmes skal udi mit Herte,
og aldrig glemmes kan av mig,
Jor Doden selv er med sin bittere Smerte
mig tvinge skal til at forglemme alle Liing,
just for at finde Dig - - - O hvad! et lidet Sting!
jeg føler alt, hvor sødt vil dette blive!
naar jeg og Du, Vi kom paa nye i Live.

Et evigt Monument min Sorg
hen ved din Thue maa dog vist opsette;
Du var for Os en Glædes Borg,
kan jeg, Din ene Smæde vel det forjette?
O Rey! jeg sukke maa, min Lykke borte er:
og Han (Ach dette mest mit omme Herte skier)
en skionne kan, en Fær i denne Kiste,
hvor Ungdoms Haab nu synes reent at briste.

Gend Det, som endnu kuslet er,
Skal Sorg og Møyer dette Noér omspende?
Skal Fødsels-Timen raabe, Lær
de Faderløses Skiebne strax at fiende!
min Guld! hvor tungt for mig at drifte saadan Skaal!
vil dette negtes? Det Herte vist som Staal!
Der tænker, Man med et behiertet Øye
kan ikke an saa solelig en Møye.

Su nys jeg var det Mange er',
som endnu ikke har den Skiebne fristet,
i Lykkens Skiss, ja jeg i sær,
for nu jeg Dig, O all min Lykke! mistet;
hvor kan jeg uden Dig vel blie fornøyd, glad,
min Øyre Ven! som en saa ødel Siel besad',
for mig, Din Lyst! ja just for mig at glæde;
kan Noget da vel hindre fra at græde.

Ach skal min Arm nu sabne Dig;
og Gravens Braae min Øyre Ven omsabne!
Skal Du for mig u-mistelig
nu blot de føle Jordens Orme gabne!
blev Himlen ikke rørt ved Synet av din Smaae,
og Den, som ventes, der maae Faderløse gaae?
Ach nej! Den vil, Vi dette Haab skal lære,
en evig Gud maae Mand og Fader være.

† † †

Sin Ynk vil røre ved mit Stov,
men Millioner Graad det ej kan vække;
holdt dog! Dit Herte ej bedrøv
en evig Kierlighed vil Haanden række:
Jeg dig forlod, men vid! saa Himlens Villie var,
mon' Den ej Skaaler meer av Glædens Nectar har?
Jo! Du med dine Smaae er alt anskrevet
hos Ham, som dit Forsyn igien er blevet.

Teg dør: Og Dig, min Ven! forlod,
ach Dig av Himlen min forundte Lykke,
saa dydigt, Edelt Herte-Blod,
som Egte-Standen daglig kunne synke:
jeg dør fra Dig, men det til Minde Himlen tår,
og spare skal igien for Dig Din Edle Får,
Som nu vil see til Dig med Omheds Øye,
og Dine Smaae i Eders svare Møye.

Herit Dye trykker sidste Blund;
far evig vel, jeg tusind' Tak Dig sender
for hver en sôd, fornøjet Stund,
jeg nød hos Dig, og saa med dette ender;
et Ord for mine Smæce, omfavn Dem i dit Skiod;
Du evig Fader med din Kierlighed dem mod!
lad Dem dit Faders Herte aldrig savne,
til hisset De mig skal hos Dig omfavne.

Eust dette blev min ene Trost;
hvad jeg i Dig min dyre Ven! maae savne;
som blev til evig Fryd forløst,
det bliver vist Himlen, der nu Os vil favne
udi sit Skiod, indtil Vi samles skal igien:
O Haab og Trost! jeg da forenes med min Ven;
men aldrig glemmes Du av mig de Dage,
hvori jeg maae paa Vandrings Hytten drage.

Gænk Menniske, O som sig bor!
din Styrke er kun skræbelige Kraesters
lev nu saaledes, naar du dør,
at Synde-Skylden da en paa dig hester,
frygt Den, Dig domme skal, saa giorde denne Siel;
lev saa, at Du som Han tilsidst kan fare vel,
saaliv og Død de begge sôd' kan smage,
just naar du skal din Evighed modtage.

